

Nr 537.

Av herr **Spångberg m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 38, med förslag till förordning om erkända arbetslöshetskassor m. m.*

Arbetslöshetsförsäkringen har under flera år stått på dagordningen här i landet utan att därför bringas till någon lösning. Vid varje riksdagsval har samtliga partier förkunnat sin medkänsla för de arbetslösa samt utlovat åtgärder för lättandet av deras svåra läge. Av flera partier har härvid utlovats arbetslöshetsförsäkring. Den som med ledning av dessa löften väntat att i det av regeringen framlagda förslaget till förordning om erkända arbetslöshetskassor återfinna givna erkännanden åt principen, att ofrivilligt arbetslösa skall ha rätt till hjälp från samhällets sida, har väntat förgäves. Förslaget är till sitt innehåll sådant att det helt enkelt utestänger samtliga nu arbetslösa från rätt till arbetslöshetsförsäkring.

Vi anse att man vid genomförande av en arbetslöshetsförsäkring skall utgå från arbetslöshetens orsaker. Man finner då att *arbetslösheten är ett organisationsproblem*, som bottnar i en felaktig organisation av samhällets ekonomiska och produktiva liv. Råvaror, maskiner och levande arbetskraft finnes i överflöd och de arbetslösa önska ingenting hellre än att erhålla arbete och därigenom utkomstmöjligheter. Arbetslöshetsförsäkringen kommer naturligtvis inte att lösa arbetslöshetsproblemet, då detta är ett problem om en genomgripande omdaning av samhällssystemet. Men då arbetslösheten är en frukt av samhällets organisatoriska missförhållanden, är det samhällets oavvisliga plikt att se till, att den arbetslöse och dennes familj erhåller hjälp vid iråkad arbetslöshet, att de därpå kan existera människovärdigt. Alla arbetslösa, vilka icke kan beredas sysselsättning, måste därför erhålla understöd genom en *ordnad obligatorisk arbetslöshetsförsäkring* under den tid arbetslösheten varar.

En kraftig motivering för vårt förslag om obligatorisk arbetslöshetsförsäkring och mot regeringens förslag finna vi anförda i en av herr Möller år 1931 väckt motion i försäkringsfrågan. Vi återgiva följande i motionen anförda sammanfattning:

»1) Den senaste krisens inbrott, som icke kunnat effektivt hejdas vid något lands gränser, bevisar, att man icke bör hängiva sig åt den illusionen att under nuvarande produktionsförhållanden massarbetslöshet inom det enskilda näringslivet kan förebyggas.

2) De arbetslösa äro utan skuld till sitt olycksläge.

Om en flod översvämmar, ger man icke dem, som bo i närheten av floden, skulden för att de få sina ägodelar förstörda. Om en oavbruten torka medför svår missväxt, brukar man icke anklaga bönderna för den olycka, av vilken de drabbas. De arbetslösa ha intet inflytande på produktionens gång, de ha icke ansvaret för marknadens konsumtionsförmåga, det är icke deras sak att nå-

gorlunda rätt beräkna behovet av olika slags varor. De äro skuldlösa offer för ett system, som vid vissa tider icke fungerar utan råkar ur led.

De arbetslösa ha följaktligen icke skyldighet att bära de svåraste bördorna av en kris.

3) Om de arbetslösa lämnas utan rimlig hjälp, förfaller hemmen; kvinnor och barn få lida nöd, demoralisation och upplösning blir följden. Med vilka vinster för samhället kan vem som helst — och framförallt motståndarna mot rationella hjälpåtgärder — räkna ut.

4) Samhället måste på ena eller andra sättet sörja för de arbetslösa.»

Även under senaste valrörelsen förfäktade socialdemokraterna den uppfattningen att det måste genomföras »en arbetslöshetsförsäkring, som förhindrar att hederliga medborgare under oförvållad arbetslöshet socialt sjunker mot botten». Skall arbetslöshetsförsäkringen effektivt fylla sin uppgift och hindra att hederliga medborgare socialt sjunker mot botten vid arbetslöshet måste den vara obligatorisk, varvid ersättning utgår till alla arbetslösa, som för sitt uppehälle är beroende av inkomst genom arbete.

Enligt regeringens proposition skulle *understödsrätten* för medlemmarna alltid bli synnerligen problematisk. Sålunda stadgas att »erkänd arbetslöshetskassa må till medlem, som icke tidigare uppburit understöd från kassan, utgiva understöd endast därest han för tid under de närmast före arbetslöshetens inträdande förflutna tjugufyra månaderna till kassan erlagt avgifter, motsvarande minst fyrtio veckoavgifter».

Härav framgår att en medlem av arbetslöshetskassa, som exempelvis arbetade genomsnittligt 18—19 veckor årligen och på grund härav under denna tid erlade kontingent, ändock aldrig skulle bli berättigad till understöd.

Medlem, som möjligen skulle komma att tillerkännas understödsrätt står emellertid alltid inför utsikten att få denna begränsad. Dels stadgas att »laghjälp icke må utgå till medlem för mer än sammanlagt 120 dagar under loppet av femtiotvå på varandra följande veckor». Dels stadgas att i sådana fall, då kassan blir hårt anlitad, skall »kassans styrelse efter medgivande av tillsynsmyndigheten besluta nedsätta daghjälpens storlek eller minska understöd tidens längd».

Understödsberättigad medlem skulle emellertid alltid vara *skyldig antaga »lämpligt» arbete i stället för daghjälp* eller om arbetet avvisades utestängas från understöd i fyra veckor. Angående arbetes lämplighet anför de sakkunniga i motiveringen som ligger till grund för tolkningen av stadgarna följande:

»Visserligen skall arbetsförmedlingsanstalt alltid till ett arbete anvisa den arbetare, för vilket arbetet bäst lämpar sig, och resultatet härav lär i de flesta fall bli att exempelvis en kontorist erhåller anvisning å kontoristplatser och ett hembiträde å hembiträdesplatser. Skyldigheten att antaga varje anvisat arbete kvarstår dock orubbat.»

I fråga om den med arbetet förenade lönen anför de sakkunniga:

»Det må framhållas att med den föreslagna formuleringen av paragrafen en kassa icke är förhindrad att anse ett avvisat arbete som lämpligt för med-

lemmen, även om exempelvis den med arbetet förenade lönen understiger den i arbetsorten vanliga avlöningen för sådant arbete.»

Socialminister Möller skärper lagparagrafen och sakkunniges uttalande ytterligare i det han framhåller att »bestämmelsernas avfattande är blott att anse som minimifordringar» och att »kassorna förbjudas ingalunda att uppställa strängare krav på de understödssökande, om de så önskar».

Som lämpligt arbete skall sålunda anses vilket arbete som helst, för vilken betalning som helst.

Även *strejkbryteriarbete har den understödsberättigade medlemmen skyldighet att antaga* enligt propositionen. De sakkunniga hänvisa härvid till de s. k. tvångslagarna, lagarna om kollektivavtal och arbetsdomstol, och anföra följande:

»Genom lagen den 22 juni 1928 om kollektivavtal och lagen samma dag om arbetsdomstol har numera vunnits en laglig väg att för vissa slag av arbetskonflikter utröna, om en konflikt är att anse som lovlig i lagens mening eller icke. En naturlig konsekvens härav lär vara det stadgande som nu införts i 15 § av förevarande förordning, av innebörd, att en arbetare skall vara skyldig att antaga erbjudet arbete, även om konflikt råder å arbetsplatsen, därest konflikten befunnits strida mot kollektivavtal eller lagen om kollektivavtal. Avgörandet härutinnan kommer i de flesta fall att träffas genom utslag av arbetsdomstolen. Konflikter inom exempelvis byggnadsfacket behandlas dock icke av arbetsdomstolen utan av för facket inrättade lokala skiljenämnder med besvärsmått till en central riksskiljenämnd. Dessa skiljenämnders avgörande bör i förevarande hänseende jämföras med arbetsdomstolens.

Det torde ligga i öppen dag, att arbetskonflikter, som enligt nu angivna bestämmelser prövats vara olagliga, icke bör kunna förhindra att arbetare hänvisas till och är skyldiga att mottaga arbete vid arbetsplatser, som därav beröras.»

Vi fordra ej att den person, som direkt är indragen i konflikt, skall ha arbetslöshetsunderstöd, men vi förfakta med bestämdhet den uppfattning att den som icke direkt är indragen i konflikten är en tredje part i fråga om sin ställning till konflikten. De skulle ju icke ha blivit anvisade något arbete, för såvitt icke konflikt hade utbrutit. De skola här bli anvisade till strejkbryteriarbete inom ett yrke, inom vilket de kanhända aldrig haft någon anställning. De böra dock betraktas såsom varande icke-part i denna sak. De böra betraktas som det i verkligheten är, nämligen såsom stående utanför konflikten i fråga. De åtgärder, som regeringen här går in för att vidtaga med ifrågavarande personer, skulle göra dem till en bricka i arbetsköparens händer, till förmån för arbetsköparparten. En följd av detta skulle bli, att man så småningom skulle kunna avstänga alla arbetslösa från understöd, därför att de nekade att taga strejkbryteriarbete.

Vi kan icke ge något som helst stöd åt en uppfattning, som går in för möjligheter att anvisa arbetslösa till strejkbryteriarbete.

Däremot anse vi att arbetslösa rätt till arbete kan förbindas med skyldighet att antaga arbete mot avtalsenlig lön i stället för understöd. Några sådana

villkor för erhållande av understöd som antagande av strejkbryteriarbete och dylikt måste betecknas såsom orättvisa och obefogade.

Enligt propositionen kan en *understödsberättigad medlem helt utestängas från understöd* av olika anledningar. Kassan skall sålunda alltid ha en större fond för att få betala ut understöd. Denna fond skall motsvara »fråga om kassor med 10,000 medlemmar eller däröver minst genomsnittliga beloppet av de tre sistförflutna årens inkomster i form av erlagda avgifter och erhållet statsbidrag, i fråga om kassor med 500 medlemmar eller därunder minst 4 gånger ett på samma sätt beräknat belopp och i fråga om kassor med flera än 500 men färre än 10,000 medlemmar minst det belopp, tillsynsmyndigheten med ledning av här angivna siffror bestämmer.»

Vidare föreskrives att »utbetalning av understöd må ej påbörjas, förrän tillsynsmyndigheten med hänsyn till fondens storlek samt kassans ekonomiska ställning i övrigt därtill lämnat medgivande».

Slutligen kan *godkänd medlem uteslutas ur kassan*. Sålunda stadgas i propositionen att såsom medlem skall vägras inträde eller uteslutas »den som under de senast förflutna tolv månaderna under längre tid än sex månader haft ställning såsom självständig företagare utan att samtidigt mot avlöning användas till arbete för annans räkning;

den som under de senast förflutna tolv månaderna under längre tid än sex månader använts till arbete av make, föräldrar eller adoptant, barn eller adoptivbarn;»

»den som i fall, då enligt stadgarna kassans verksamhetsområde är så bestämt, att medlem skall tillhöra visst yrke eller viss verksamhetsgren, ej uppfyller och ej heller under minst tre av de senast förflutna tolv månaderna uppfyllt sålunda föreskrivet villkor;

den som i fall, då enligt stadgarna kassans verksamhetsområde är så bestämt, att medlem skall vara anställd vid visst arbetsföretag eller bosatt inom visst område, ej uppfyller och ej heller under minst en av de senast förflutna sex månaderna uppfyllt sålunda föreskrivet villkor;

den för vilken på grund av varaktig nedsättning av arbetsförmåga, lättja, osedlig vandell, dryckenskap eller annan dylik anledning synnerlig risk för arbetslöshet är för handen;» o. s. v.

Vart detta förfarande skulle leda tillåter vi oss belysa med ett exempel: En skradderiarbetare eller sömmerska har under många år varit betalande medlem av arbetslöshetskassa. En dag blir han eller hon av någon anledning avskedad. Vissa möjligheter gör att medlemmen kan åtaga sig arbete som »självständig». Efter något mer än ett halvt år är möjligheterna härför slut. Han måste söka arbetslöshetshjälp, men har då uteslutits ur kassan, emedan han mer än 6 månader haft ställning som självständig företagare. På samma sätt framkommer exempel efter exempel inom olika grupper. Särskilt jord- och skogsfolket skulle i stor utsträckning rensas ut ur arbetslöshetskassorna genom denna bestämmelse. Vi kunna icke giva vårt stöd åt ett försäkrings-system som på detta sätt utesluter hjälpbehövande medlemmar.

Beträffande *understödet*s storlek föreslås i propositionen en klassificering

med hänsyn till medlemmens förutvarande arbetsförtjänst och de därav bestämda veckoavgifterna. Vi förstå att man kan komma till en sådan ståndpunkt om man ser hela arbetslöshetsproblemet som ett rent försäkringstekniskt problem. Men då vi betrakta arbetslösheten som en social fråga anse vi, att den arbetslöses understöd skall utgå med hänsyn dels till enligt av socialstyrelsen utarbetad dyrortsgruppering, dels till den arbetslöses försörjningsplikt. Vi föreslå därför, att den arbetslöse, som för sitt uppehälle är beroende av inkomst genom arbete, erhåller daghjälp och familjetillägg under hela den tid arbetslösheten varar enligt följande belopp: I ortsgrupp I kr. 2.35 med ett familjetillägg av 50 öre per familjemedlem, ortsgrupp II kr. 2.70 med ett familjetillägg av 60 öre per familjemedlem, ortsgrupp III kr. 3.05 med ett familjetillägg av 70 öre per familjemedlem, ortsgrupp IV kr. 3.40 med ett familjetillägg av 80 öre per familjemedlem, ortsgrupp V kr. 3.75 med ett familjetillägg av 90 öre per familjemedlem samt ortsgrupp VI kr. 4.10 med ett familjetillägg av 1 kr. per familjemedlem.

I fråga om *kostnaderna för arbetslöshetsförsäkringen* föreslås i propositionen, att dessa skall läggas på arbetarna med ett visst bidrag av staten. Arbetsköparna befrias helt från avgifter till arbetslöshetsunderstödet. Förslaget torde komma att innebära en viss lättnad i kommunernas fattigvårdskostnader därigenom att personer, som erhöle understöd från arbetslöshetskassa, sluppe att i samma utsträckning anlita fattigvården. Men arbetslöshetsbördan komme att i än större utsträckning än hittills läggas på arbetarna, genom att de genom medlemsavgifterna i arbetslöshetskassorna finge betala kostnaderna.

Enligt vår mening måste kostnaderna läggas på de bärkraftiga. Vi anse att produktionen måste ordnas så, att därigenom beredas möjligheter för människorna att kunna leva. Omkostnaderna för arbetslöshetsförsäkringen måste därför läggas på arbetsköparna och staten. Därvid böra de företagare med under 5,000 kronor taxerad inkomst, som ej använda över 10 arbetare, befrias från särskild avgift till försäkringen. Därigenom får man en naturlig ekonomisk grund för försäkringen i det att försörjningsproblemet sammankopplas med produktionen. Härav framgår även rätten till arbete och produktionens avkastning, och understödet blir en ersättning till arbetaren emedan han utestängts från arbetsmöjligheter.

Med understrykande av att principen i arbetslöshetsförsäkringen måste gå ut på att ge *de arbetslösa rätt att leva* genom att ge dem *möjligheter att leva* hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta antaga följande

Förslag till lag om arbetslöshetsförsäkring.

Allmänna bestämmelser.

1 §.

Envar arbetare, som fyllt 16 men ej 67 år, är, där ej nedan annorlunda stadgas, enligt denna lag försäkrad till erhållande av ersättning vid arbetslöshet.

2 §.

I denna lag förstås med arbetare envar, som för sitt uppehälle är beroende av inkomst genom arbete.

3 §.

Kostnaderna för försäkringen bestridas, med bidrag av statsmedel, genom försäkringsavgifter, som erläggas av arbetsgivare.

4 §.

Försäkringen handhaves av socialstyrelsen under medverkan av de offentliga arbetsförmedlingsanstalterna.

Det åligger arbetsförmedlingsanstalt att i sin verksamhet enligt denna lag ställa sig till efterrättelse de anvisningar och föreskrifter, som meddelas av socialstyrelsen.

Om ersättning,

5 §.

För att arbetare i anledning av iråkad arbetslöshet skall äga rätt till ersättning enligt denna lag erfordras vid varje tidpunkt:

- 1) att han är arbetsför och oförhindrad att åtaga sig erbjudet arbete;
- 2) att han hos offentlig arbetsförmedlingsanstalt anmält sig såsom arbetsökande på sätt i denna lag stadgas men likväl ej erhållit lämpligt arbete.

Erbjudet arbete skall anses lämpligt allenast under förutsättning, att det motsvarar arbetarens krafter och färdigheter, är förenat med avlöning, som icke understiger den i arbetsorten vanliga avlöningen för sådant arbete, samt icke hänför sig till arbetsplats, där arbetskonflikt pågår.

6 §.

Till den, som frivilligt utan giltig anledning lämnat sitt arbete eller utan giltig anledning vägrar eller underlåter åtaga sig erbjudet lämpligt arbete, utgives icke ersättning enligt denna lag under två veckor, efter det sådant förhållande inträffat.

7 §.

Ej må någon tillgodonjuta ersättning enligt denna lag för någon dag med mindre han under näst föregående fjorton dagar varit arbetslös under sex dagar. Vid beräkning av karenstid må hänsyn ej tagas till arbetslöshet, som inträffat under tid, då av annan orsak än i denna paragraf sägs ersättning ej kunnat utgå.

Vad sålunda om iakttagande av karenstid föreskrivits skall ej äga tillämpning, då arbetslös, som uppbär ersättning enligt denna lag, erhåller arbete för kortare tid än 18 dagar eller på grund av sjukdom avstänges från ersättning samt omedelbart efter arbetets eller sjukdomens upphörande ånyo ansöker om ersättning.

8 §.

1 mom. Ersättning enligt denna lag utgår med ett för dag beräknat belopp, benämnt daghjälp. Därjämte utgår till vissa familjeförsörjare, enligt vad nedan sägs, ett likaledes för dag beräknat tillägg till daghjälp, benämnt familjetillägg.

2 mom. Familjetillägg utgår:

1) till daghjälpberättigad man:

a) för hustru eller husföreståndarinna; dock att om hustru eller husföreståndarinnan har regelbundet arbete för annans räkning och därav har en daglig inkomst, uppgående till mer än hälften av den daghjälp mannen erhåller, eller om hon själv uppbär daghjälp, intet tillägg för henne må beräknas;

b) för barn eller adoptivbarn under 16 år;

2) till daghjälpberättigad kvinna:

för barn eller adoptivbarn under 16 år, dock ej där hon är gift eller sammanlever med barnets fader samt denne uppbär daghjälp;

3) till daghjälpberättigad man eller kvinna:

för föräldrar, såframt den daghjälpberättigade lever i gemensamt bo med och huvudsakligen underhåller sådan anhörig samt denne ej själv uppbär daghjälp.

Har den daghjälpberättigade i fall, som avses i punkterna 1 och 2, veterligen icke, medan han var i arbete, väsentligen bidraget till underhållet av den, för vilken familjetillägg yrkas, må sådant tillägg icke beviljas, med mindre fråga är om försörjningsförhållande, som uppstått efter arbetslöshetens inträde.

9 §.

Daghjälp och familjetillägg utgå enligt av socialstyrelsen utarbetad dyrtidsgruppering med följande belopp:

Ortsgrupp	Daghjälp i kronor	Familjetillägg i öre per familjemedlem
I	2.35	50
II	2.70	60
III	3.05	70
IV	3.40	80
V	3.75	90
VI	4.10	100

10 §.

Ersättning enligt denna lag utgår icke till någon för söndag eller för dag, för vilken han åtnjuter avlöning.

Har arbetslös någon dag utan giltig anledning underlåtit fullgöra honom enligt 16 § åliggande anmälningsskyldighet, utgives icke ersättning till honom för nämnda tid.

Familjetillägg utgår allenast för dag, för vilken daghjälp utgives.

11 §.

Har arbetare på grund av driftsinskränkning vid företag, där han är anställd, arbete ett mindre antal dagar i veckan än vid full drift är vanligt, vare han berättigad till ersättning enligt denna lag för de dagar han är utan arbete, dock allenast om och i den omfattning arbetsförtjänsten och ersättningen sammanlagt för vecka ej med 30 procent överstiger vad han skulle uppburit i ersättning för veckan, därest han varit fullständigt arbetslös.

Om försäkringsavgifter.

12 §.

För tid, under vilken arbetare användes till arbete, skall erläggas försäkringsavgift av en krona beräknad för arbetare och arbetsvecka.

Försäkringsavgift erlägges av arbetsgivare, som i sin verksamhet använder arbetare i sådan omfattning, att de motsvara ett antal av minst tio i genomsnitt för kalenderår till fullo sysselsatta arbetare.

Försäkringsavgift erlägges även i de fall, då arbetareantalet understiger tio, såvida företagarens taxerade årliga inkomst uppgår till 5,000 kronor.

Försäkringsavgiften erlägges på tid och sätt som av Konungen bestämmes.

13 §.

Försäkringsavgifterna ingå till en fond, vilken förvaltas av statskontoret i samråd med socialstyrelsen enligt de grunder, som fastställas av Konungen.

Om sökande av ersättning samt dess utbetalande.

14 §.

Arbetslös, som önskar erhålla ersättning enligt denna lag, har att personligen ingiva skriftlig ansökan därom å kontor eller hos ombud för offentlig arbetsförmedlingsanstalt. Vid ansökningen skola fogas intyg rörande arbetslösheten, arbetsbetyg om sådant finnes, eller, där fråga är om ersättning på grund av minskad arbetstid, intyg från arbetsgivaren utvisande antalet arbetsdagar och arbetsförtjänst för vecka, ävensom sådana uppgifter angående familjeförhållanden, som äro erforderliga för prövning av frågan, om familjetillägg skall utgå.

15 §.

Ansökan om ersättning prövas av arbetsförmedlingsanstalts huvudkontor. Ingives ansökan till anstalts avdelningskontor eller ombud, skall kontoret eller ombudet till huvudkontoret översända ansökningen med därvid fogade handlingar tillika med eget yttrande i ärendet.

16 §.

Arbetslös, som ansökt om ersättning, är pliktig att en gång i veckan å kontor eller hos ombud för offentlig arbetsförmedlingsanstalt personligen anmäla sig såsom arbetssökande. Är den arbetslöse avlägset boende eller föreligger annan omständighet, som skulle göra den sålunda stadgade skyldigheten särskilt betungande för honom, äge arbetsförmedlingsanstalt för vissa dagar befria den arbetslöse från skyldigheten att personligen anmäla sig samt föreskriva, vad han i stället har att iakttaga, för att anmälningsskyldigheten må anses fullgjord.

17 §.

Ersättning utbetalas veckovis i efterskott genom det kontor eller ombud för offentlig arbetsförmedlingsanstalt, hos vilket den arbetslöse ingivit ansökan enligt 14 §. På begäran av den ersättningsberättigade må dock arbetsförmedlingsanstalts huvudkontor, när särskilda skäl föreligga, medgiva, att utbetalning sker genom annat kontor eller ombud för sådan anstalt än nu sagts.

Arbetsförmedlingsanstalts huvudkontor skall månadsvis till socialstyrelsen ingiva uppgift angående det belopp, som beräknas komma att under nästföljande månad åtgå för utbetalning av ersättning genom anstaltens kontor och ombud. Socialstyrelsen har att med ledning av denna uppgift hos statskontoret göra framställning om utbetalning till huvudkontoret av nödiga medel. Vid fall av behov må särskilda förskott i enahanda ordning lämnas.

18 §.

Har ersättning tillerkänts arbetslös och finner arbetsförmedlingsanstalts avdelningskontor eller ombud, genom vilket utbetalningen av ersättning äger rum, att på grund av sedermera inträffad omständighet ersättning icke bör utgå i enlighet med det meddelade beslutet, skall kontoret eller ombudet omedelbart göra anmälan därom till huvudkontoret, som har att pröva frågan. Vad nu sagts skall dock icke äga tillämpning, där fråga är allenast om underlåtenhet från den arbetslöses sida att fullgöra i 16 § föreskriven anmälningsskyldighet.

19 §.

Socialstyrelsen äger efter framställning av arbetsförmedlingsanstalts huvudkontor tillerkänna visst eller vissa av anstaltens avdelningskontor befogenhet att på egen hand pröva och avgöra frågor, som enligt 15 eller 18 § skola avgöras av anstalts huvudkontor.

Särskilda bestämmelser.

20 §.

Arbetsgivare vare pliktig att, när någon hos honom anställd arbetare lämnar sitt arbete, på begäran till denne överlämna intyg enligt formulär, som fastställs av socialstyrelsen, utvisande den tid, anställningen varat, och orsaken till att den upphört.

Tillämpar arbetsgivare vid sitt företag inskränkt arbetstid, sålunda att denna pågår ett mindre antal dagar i veckan än vid full drift är vanligt, åligger honom att till arbetare, som ämnar å nu angiven grund anhålla om ersättning, på begäran utfärda intyg, utvisande antal dagar i veckan, arbetaren har sysselsättning, samt hans arbetsförtjänst.

21 §.

Rätt till ersättning enligt denna lag kan icke överlåtas och må förty icke tagas i mät.

22 §.

Konungen äger, under förutsättning av ömsesidighet, ingå överenskommelse med främmande stat om tillämpning av denna lag eller den främmande statens lag i fall, då arbetsgivare i den ena staten inom den andra bedriver verksamhet, som avses i denna lag.

23 §.

De närmare föreskrifter, som, utöver vad denna lag innehåller, finnas erforderliga för försäkringens genomförande, meddelas av Konungen eller efter Konungens bemyndigande av socialstyrelsen.

Om besvär.

24 §.

Över beslut av arbetsförmedlingsanstalts huvudkontor rörande tillämpningen av någon i denna lag given bestämmelse må klagan föras hos socialstyrelsen genom besvär, vilka skola ingivas till huvudkontoret eller i betalt brev med allmänna posten vara till kontoret inkomna senast å femtonde dagen från den dag, klaganden erhöi del av beslutet. Huvudkontoret skall skyndsamt till socialstyrelsen översända besvären tillika med eget yttrande över densamma.

Har avdelningskontor tillerkänts befogenhet, som i 19 § sägs, gälle i fråga om klagan över dess med stöd av sådan befogenhet meddelade beslut vad i första stycket stadgas om klagan över beslut av huvudkontoret.

Socialstyrelsen äge, ändå att klagan icke förts, till prövning upptaga beslut, som i första och andra stycket sägs.

Socialstyrelsens beslut meddelas kostnadsfritt.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 1935.

Stockholm den 13 februari 1934.

Aug. Spångberg.

K. Kilbom.

Edoff Andersson.

Nils Flyg.

Albin Ström.

Torsten Henrikson.

Verner Karlsson.

Viktor Herou.